

Bembeke journaal.

Jaargang nummer 12.

editie nummer 5. 7 november 2018

Dag allemaal,

Zo, daar zijn we weer. Als we dit schrijven hebben we nog een weekje te gaan en dan moeten (mogen) we alweer gaan pakken, want zoals altijd gaan we graag hier naar toe maar gaan we ook altijd weer graag naar huis en zo hoort het ook, denken we.

Natuurlijk is de afgelopen weken de deur weer plat gelopen door allerlei mensen die allemaal vinden dat we ze toch echt moeten steunen, want hun probleem is natuurlijk het grootst. Nu hebben we in de loop van de jaren wel geleerd hoe daar mee om te gaan en voor echte nood heeft vooral Ans een neus, maar vorige week hadden we een leraar aan het TTC (academisch geschoold) aan de deur, die om een miljoen Kwacha vroeg voor een of andere studie en toen we fijntjes opmerkten dat we hier alleen zijn om de allerarmsten te steunen en dat mensen met een goed betaalde baan daar niet bij hoorden, snapte hij daar niets van en werd zelfs boos, dus dat gesprek was snel afgelopen.

Een paar dagen na terugkomst uit Salima overigens is Ans behoorlijk ziek geweest. Ze had erysipelas opgelopen. In het Nederlands is dat wondroos, maar dat klinkt niet zo deftig. Dokter Ans en broeder Wil hadden gelukkig al snel door wat er aan de hand was, dus konden er ook snel maatregelen worden genomen. Direct aan de antibiotica (nemen we altijd uit voorzorg mee), paracetamol om de koorts te onderdrukken, een paar uur per dag een zwachtel om het been om de zwelling te onderdrukken en veel rusten. Na een dag of 4 begonnen de medicijnen hun werk te doen, dat wil zeggen: de zwelling nam af en de koorts begon te zakken. Alles bij elkaar heeft toch wel een dag of tien geduurd voor ze weer normaal in de running was. Van de weeromstuit had ik ondertussen last van mijn darmen gekregen, maar immodium hebben we ook altijd uit voorzorg bij ons en dat werkt nog steeds perfect, dus na een dag of drie was dat probleem weer opgelost. Een en ander had wel tot gevolg dat we ons reisje naar het zuiden moesten uitstellen, jammer maar niks aan te doen.

Op 31 oktober zijn we alsnog aan ons uitje begonnen en zijn we 'smorgens vroeg naar Zomba vertrokken. Daar hebben we overnacht op het Zombaplateau, met een overigens schitterend uitzicht om vervolgens voor 2 nachten naar Mulanje te gaan. We vonden daar een prachtige plek in een hotel met zwembad en een goeie kok, dus wat wil je nog meer. De tweede dag hadden we een gids ingehuurd die ons door een gigantische theeplantage loodste, geweldig was dat.

Van Mulanje vervolgens naar Thiolo naar Sister Rose, die ons natuurlijk met open armen ontving. Zes jaar geleden waren we voor het laatst bij haar, samen met Ad en Mieke en ik denk dat we ons alle vier nu nog de rit vanuit het dorp naar haar ziekenhuisje kunnen herinneren. Dertig kilometer de berg op over een verschrikkelijke weg vol kuilen en gaten. We hadden daar dan ook een beetje tegenop gezien, maar wat denk je: piece of cake. De zandweg was veranderd in een mooie brede asfaltweg. Hiep hiep hoera. Na een donatie aan het ziekenhuis vanuit de "enveloppen van het feest van Ans" voor nieuwe matrassen en dekens en na een lekkere lunch, togen we verder. We wilden het uitje besluiten in Liwondepark, maar dat vonden we te ver om in een keer te doen, dus daarom een tussenstop in Blantyre in "Doogles". Leuk klein hotel gerund door een Ierse eigenaar en ook weer een goeie kok. Het enige vervelende is dat het hotel alleen te bereiken is via het busstation van Blantyre en over die 300 meter doe je ongeveer een kwartier vlak langs alle stalletjes, bussen, drugsverslaafden en wachtende mensen, die eigenlijk helemaal geen zin hebben om ook maar 10 centimeter opzij te gaan en daardoor eventueel hun plaatsje in de rij te verliezen, dus af en toe ogen dicht en heel zachtjes doordrukken. In Liwonde sloten we af met een verblijf in het altijd mooie "Hippo Vieuw" hotel, waarna we terugreden naar Bembeke voor de laatste week en de laatste loodjes.

We hebben ook nog een bezoek gebracht aan een krokodillenfarm. Ongelooflijk zeg, 16.000 krokodillen op een terrein van ongeveer 3 voetbalvelden en in enkele van de hokken maar liefst 2000 van die monsters bij elkaar. De meesten worden niet ouder als 3 jaar en dan worden ze geslacht, hoofdzakelijk voor de huid en met vlees als bijproduct. Zou Marianne Tiemen eens moeten zien. In ons land mag geen krokodillenleer worden ingevoerd om daarmee de wilde krokodillen te beschermen. Niks van aan dus, ze worden hier gefokt zoals bij ons varkens en kippen gefokt worden.

Al met al waren we net op tijd terug voor de inzegening van het nieuwe schoolgebouw, want volgens de zusters is het ondenkbaar dat er kinderen in het gebouw komen voordat het is ingezegend.

Woensdag 7 november zou het moeten gebeuren, als er tenminste een priester beschikbaar was. Ans zei dat dat geen probleem kon zijn want in geval van nood zou ik wel al prevelend met de wijwaterkwast rond kunnen gaan, met Ans aan mijn zijde om het emmertje met wijwater te dragen en af en toe de kwast er flink in te soppen. Dat vonden ze geloof ik niet zo'n goed idee. Jammer.

De priester had op een fatsoenlijk tijdstip geen gelegenheid om met de kwast rond te gaan en zodoende stonden we vanmorgen om 7 uur netjes bij het nieuwe gebouw voor een inzegningsprocedure van 10 minuten, zonder koffie na. Een mens moet er wat voor over hebben.

Maar goed, lekker vroeg op voor de laatste loodjes en de laatste dagen en daarom ook voor het laatst deze keer.

Groeten vanuit Malawi,

Ans en Wil.